

DUNGEONS & DRAGONS
FORGOTTEN REALMS®

R.A. SALVATORE

ARCIMÁG

NÁVRAT DOMŮ I.

FANTOM
2020 PRINT

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Knih je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Copyright © 2015 Wizards of the Coast, Inc.

Práva na české vydání vlastní FANTOM Print

Cover art Aleksi Briclot

Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-068-1

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

Předehra

Mohutný démon chrлил při každém výdechu oheň a ve spárech mu cukalo, jak dychtil chopit se velkého plamenného biče, který mu visel svinutý u boku. Byl to Balor, nejsilnější svého druhu, masivní a mocný, s velkými kožnatými křídly, ohnivým bičem, mečem z blesků a mistrným bitevním smýšlením. Démoni, kteří přijímali jeho jméno a podobu, prosluli jako generálové Propasti a démonští páni jim svěřovali velení nad svými armádami v nekonečných válkách, které tuto zakouřenou, bezútěšnou sféru jizvily.

Balor byl nervózní, chtěl sáhnout po zbraních, jenže se neodvažoval. Stvoření před ním, napůl pavouk, napůl nádherná drowka, si sem nepřišlo vyžádat jeho služby generála.

Zdálo se, že to ani zdaleka.

„Chceš na mě zaútočit?“ zeptala se Pavoučí královna a její osm pavoučích nohou chrastilo o kamení, jak se pohybovala kolem netvora. Za sebou nechala vyhlazené řady nižších démonů – rozcupované staly, balgury rozdrcené na kaši a stínové demony oloupené o životní sílu, z nichž zbyla jen kouřící mračna neživé temnoty.

„Proč jsi tady, Lolth?“ zeptal se Balor. „Proč jsi zničila moje stoupence? Nejsem ve válce s tebou ani s nikým jiným a nikomu ani nesloužím.“

Pavoučí královna otočila svůj drowský trup a zadívala se na jatka, která způsobila. „Třeba jsem se nudila,“ odvětila věčně. „Nezáleží na tom.“

Balor tlumeně zavrčel, nepřestal se však ovládat. Věděl, že tohle – to všechno – má větší význam, že tu jde o něco mnohem nebezpečnějšího. Lolth trávila poslední dobou až moc času s balorem Errtuem, který byl Balorovým největším rivalem.

„Neodpověděl jsi mi na otázku,“ upozornila Lolth. „Chceš na mě zaútočit?“

Balor nedokázal ovládnout dychtivé zacukání spárů. Během sta-

letí samozřejmě sloužil všem démonským pánům, Lolth však nesnášel ze všech nejvíc. Byla něčím víc než ostatní páni Propasti, bohyně spoléhající na modlitby nějaké ubohé smrtelné rasy v Základní materiální sféře, na uctívání tvorů, které Balor považoval za... potravu. Její oči, pavoučí či drowské – nebo jakékoli jiné, to podle podoby, kterou se zrovna rozhodla přijmout – nebyly obráceny k Propasti, nýbrž někam jinam. Stejně jako její ambice.

„Udělej to,“ škádlila ho.

Balorovi uniklo další zavrčení. Jak moc jí toužil vyhovět!

„Ach, ale ty nemůžeš,“ pokračovala Lolth. „Protože já tě dokážu jediným slovem zničit nebo přetvořit, udělat z tebe něco menšího.“

Balorovi se rozšířily nozdry a unikly z nich plameny. Ovšemže neblufovala. Byla démonská královna a v této sféře, v Propasti, měla nad tvory, jako byl Balor, absolutní moc. V jiné sféře bytí by ji Balor možná napadl – a jak báječné by to bylo! – jenže v Propasti nemohl.

„Nezničím tě,“ slíbila Lolth. „Nevyhladím tě. Jsem zvědavá, ohnivá bestie. Už dlouho mě zajímá, jaké to musí být utržit ránu tvým bičem. Jak žhavé jsou jeho plameny? Umí roztavit kůži stalů, jak si ale poradí s kůží bohyně? Nebojím se tvého ohně, Balore.“

Démon se nepohnul.

„Nezničím tě,“ slíbila Lolth. „Jsi oblíbencem Bafometa a Kostšije, a i když bych si tvůj neslavný úpadek užila, nestojíš mi za potíže, které by následovaly.“

Její slova vířila Balorovou myslí. Bafomet ho skutečně využíval, nedávno mu svěřil velení legií, a Kostšij, Kníže hněvu, se vždy v první řadě obracel na Balora. O co tu ale šlo? Co tady, v Balorově sídle, Lolth vlastně pohledávala?

„Na Tiamatině pádu jsem se nijak nepodílel,“ řekl jí démon, protože ho napadlo, že právě to by mohlo být důvodem její návštěvy. Říkalo se, že Lolth se snažila stoupencům Tiamat, velké katastrofy, pomoci vzkřísit její panství a tělo v Základní materiální sféře. Vše si prý vyžádalo velké úsilí ze strany draků, kteří v té sféře žili, podle zvěstí však celá věc neslavně selhala. „Rád bych se té čarodějnice zbavil.“

„Z ničeho tě neviním,“ oponovala Lolth mazaně.

„Tak proč?“ zařval Balor frustrovaně a ze chrťánu mu jako sliny

vystříkl oheň. „Co tu chceš, Démonská královno pavouků? Proč se mi vysmíváš?“

„Odkdy považuje Balor výzvu za posměch?“

„Výzvu? Nebo provokaci – předehru k výmluvě?“

„Udeř!“

„Ne!“

„Pak tě zničím!“ Lolthiny oči zaplály děsivým příslibem.

Než mohl Balor zvážit, co vlastně dělá, držel v jedné ruce meč, z jehož hrotu sršely blesky, a ve druhé bič, který zahořel živým plamenem.

Lolth se vzepjala, zvedla přední čtyři nohy ze země a paže do vzduchu. Nasadila dravý výraz, hlasitě zasyčela a ústa přitom otevřela do nemožné šíře.

Balor zvedl paži s bičem a vysoko nad jeho rameno vyšlehla ohnivá čára. Měl však najednou pocit, jako by tu paži ponořil do vody. Něco ji sevřelo a zpomalilo.

K sirnému oparu Propasti se přidal nový pach, ostrý, žhavý sykot, a Balor se ani nemusel otočit, aby poznal, že se za ním rozhořel obrovský požár. Se vzdorným rykem trhl netvor paží, vyprostil ji a práskl bičem vpřed, po Lolth.

Nohy měla zablokované, proto jí ohnivý nástroj sežehl kůži a způsobil jí tržnou ránu a puchýře. Pavoučí královna však vykřikla spíše extází než bolestí, nebo spíš obojím.

Přešla do útoku, z drowských prstů jí sršely blesky a navíc proti Balorovi vykopla čtyřma pavoučíma nohama.

A nejen jimi, jak si démon uvědomil. Vzduch kolem něj naplnily vznášející se pavučiny, Lolthiny sítě, a zdálo se, že každé vlákno s sebou nese hladového, kousajícího pavouka.

Bič znovu práskl. Balor bodl mečem a z čepele vyšlehl velký blesk, před jehož silou ukročila Lolth vzad.

Jenže hned zase vyrazila vpřed a z prstů vypouštěla na Balora jeden ostrý výboj za druhým. Oči jí hořely a z úst chrlila žiravinu a jed, kterými Balora celého potřísnila.

Znovu se po ní ohnal bičem. Tentokrát ho pavučiny sevřely pevněji, jako kouřová stěna, která se dala na Lolthin příkaz do pohybu, převalila se přes něj a obalila ho. Roztáhl doširoka křídla a pokusil se osvobodit, jenže nemohl. Ze stěny, která ho prakticky

obklíčila, na něj přeskočily miliony pavouků, kteří se mu zakusovali do těla.

Bodl mečem a ucítil, že zajel do těla Lolth, která ale opět vykřikla, jako by prožívala extázi. A když se Balor chystal čepel vytrhnout, zjistil, že nemůže.

Pohlédl dolů a uviděl, že Pavoučí královna drží čepel v ruce.

Držela jeho čepel!

V zoufalství vypustil z meče další blesk, možná ten nejmocnější, jaký kdy použil. Viděl, jak blesk pronikl do Lolthiny ruky, jak vylétl z čepele rovnou do rozšklebené rány, kterou čepel způsobila. A Lolth ho přijala, absorbovala ho svým silným tělem a z volné ruky vypustila výboj, který se zdál být kombinací toho jejího a Balorova. Výboj trefil Balora a zatlačil ho vzad.

Balor prudkým trhnutím vyprostil meč a tentokrát slyšel Lolth vykřiknout bolestí, uťal jí totiž ruku. Avšak veškerá radost, kterou mu to poznání mohlo přinést, trvala jen krátce, za sebou totiž ucítil skoro polštářovou měkkost. Chopila se ho stěna z pavučin, a čím víc se zmítal, tím víc se do ní zamotával.

Balor se na Lolth nenávislně zadíval. Usmívala se, třebaže se přitom držela za paži a z rozcupovaného, bezprstého pahýlu jí stříkala krev.

Znovu na něj vychrlila jedovaté sliny, které ho celého pokryly a začaly ho spalovat. Poručila své pavučině, aby jej celého omotala. Milion pavouků nedočkavě vypustil svá vlákna a začal se dvojnásob snažit, aby ho kousnul.

Balor práskl bičem, nic však netrefil, hustá deka z pavučin a pavouků totiž úder pohltila.

Ztratil veškerý smysl pro rovnováhu. Nemohl se hnout, necítil nic než Lolthin jed a malinká kousnutí jejích neúnavných poskoků.

A znal nejzákeřnější stránku toho jedu. Lolthin jed působil zmatení, silnou mdlobu, která potírala veškerou snahu o magickou obranu nebo útěk stejně jistě jako koule nezranitelnosti.

Balor byl polapen, zcela obalen a pověšen hlavou dolů jako trofej.

A přesto ho Lolthini pavouci dál kousali a nepřestanou, jak mu slíbila, celých deset let.

Rudé oči matrony matky Quenthel Baenre žhnuly a popíraly tak její zdánlivý klid. Gromph žasl nad jejím sebeovládáním vzhledem k tomu, co jí právě ukázal ve věstecké tůni. Zatemnění, její velký úspěch na Povrchu, už nebylo. Stříbrné pomezí opět zalévalo slunce a orci prchali zpátky do děr v horách.

„Špehové Bregan D'aerthe naznačují, že Tsabrakovo kouzlo pomohl zrušit Drizzt Do'Urden,“ oznámil Gromph, jen aby přisypal trochu soli do rány. Gromph moc dobře věděl, co se s magickým Zatemněním stalo, protože byl u toho. To on využil nic netušícího Drizta jako prostředníka a magii rozptýlil. „Driztova lidská manželka, podle všeho další Vyvolená Mielikki, přihlížela se slzami radosti v očích. Lady Lolth prohrála bitvu o Tkanivo a teď byla poražena i na Stříbrném pomezí.“

„Dávej si pozor na jazyk, bratře,“ varovala matrona matka Baenre velmi smrtícím tónem. Přimhouřila oči, což ještě víc podtrhlo jejich skosení a zdrsnilo její ostře řezané rysy.

„Pravda. A dobrá rada, matrono matko,“ uznal Gromph a zdvořile se uklonil. „Měl jsem říct, že zástupci lady Lolth byli poraženi zástupci Mielikki. Selhání...“

„Není naše,“ přerušila ho matrona matka rázně. „My se stáhli. Dosáhli jsme všeho, čeho jsme chtěli dosáhnout. Náš čas tam skončil a výtěžek jsme přenechali těm pitomým orkům. Věděli jsme, že brzy zase o všechno přijdou. Není to naše starost a nikdy nebyla.“

„Dozajista je to ale starost matrony matky Zeerith a jejího nového města,“ namítl arcimág. „Tsabrak Xorlarrin čerpal svoji moc ze samotné lady Lolth a porazil ho kacířský odpadlík, který magii nikdy nestudoval. Její rodina a město utrpěly při tomto tažení značné ztráty. Podle mých propočtů padlo ve válce o Stříbrné pomezí skoro sto dvacet temných elfů a čtyři z pěti patřili Q'Xorlarrinu.“

„Určitě nás požádá o pomoc,“ odvětila matrona matka Baenre, jako by to byla dobrá věc.

Gromph však nemínil připustit, aby se Quenthel jen tak zbavila odpovědnosti. „Vaše vlastní pozice může být kompromitována.“

Matrona matka se v reakci napřímila a její rudé oči znovu nebezpečně zaplanuly.

„Lady Lolth vám vinu dávat nebude,“ vysvětlil Gromph rychle. „Ovšem ostatní matrony matky... navlékla jste jim oprátky a utáhla

je. Tos'un Armgo zemřel, jeho *iblith* dcera zmizela. Matrona matka Mez'Barris přišla o jedinou mocenskou pozici v osmém rodě, takže bude pohlížet na obnovený rod Do'Urden s velkým podezřením a nevraživostí.“

„Dovolím jí, aby určila jiného šlechtice Barrison Del'Armgo, který bude sloužit v hierarchii rodu Do'Urden.“

„Odmítne.“

Matrona matka očividně toužila jeho námitku vyvrátit, stejně očividně ale neměla jak.

„Rod Hunzrin nenávidí rod Xorlarrin,“ připomněl Gromph. „A co je důležitější, nenávidí samotnou myšlenku Q'Xorlarrinu, města, které ohrožuje jeho dominantní obchodní postavení. A rod Melarn nenávidí... no, všechno. Pokud fanatické kněžky Melarnů uvěří, že selhání Tsabraka Xorlarrina a ztráty rodu Xorlarrin znamenají, že se od nich lady Lolth odvrátila, dozajista se spojí s rodem Hunzrin, aby...“ Odmíchl se a těžce si povzdychl. „No, mohly by kupříkladu jednou provždy ukončit experiment se sesterským městem tak blízko Povrchu.“

Svojí zdrženlivostí zjevně na sestru nezapůsobil, to však ani nechtěl. Prál si Quenthel rozčítit, tak dlouho ji popichovat slovy ostrými jako špendlíky, dokud ji nedonutí něco udělat.

Dopustit se chyby.

„Myslíš si, že si tyto hrozby neuvědomuji, arcimágu?“ opáčila matrona matka chladně a opět získala zpátky kontrolu. „Nebo si myslíš, že se s nimi nezvládnou náležitě vypořádat? Tvůj nedostatek důvěry mě zároveň dojíhá i uráží. Možná by bylo rozumné, abys o této dvojí pravdě zapřemýšlel.“

Gromph se znovu uklonil a rozloučil se. Už byl skoro u dveří, když se ohlédl přes rameno a dodal: „A nezapomínejte na ztrátu draka a ani na to, že Tiamatini stoupenci byli poraženi ve své snaze přivést dračí matku zpět do Základní materiální sféry.“

Matrona matka Baenre sebou trhla sobě navzdory. Chromatičtí draci – červení, modří, bílí, zelení a černí – plánovali nahromadit poklad tak obrovský, že by jim umožnil přivést bohyni Tiamat a její velkolepé sídlo zpět do Základní materiální sféry, což by rozpoutalo neslýchanou spoušť napříč zeměmi.

Jenže selhali a svůj podíl na tom měla i matrona matka Baenre,

jejíž rozhodnutí zapříčinila pád bílého draka Aurbangrase, syna velkého Arauthatora – který byl zapuzen zpátky do svého horského domova.

Lady Lolth očividně s plány, které měli chromatičtí draci s Tiamat, souhlasila. Skrze matronu matku naverbovala bílé draky a trvala na tom, aby Arauthator a jeho syn byli za své služby odměněni hromadami pokladů.

A teď selhalo i to.

Gromph kývl a dobře skryl své uspokojení nad Quentheliným zjevným neklidem. Poté opustil její komnatu, avšak ne sídlo Baenre. Jeho plnou a naléhavou pozornost si totiž žádala ještě jiná věc.

Zamířil do svých soukromých komnat, kde se zdržoval jen málokdy, byly však domovem nejnovější nejvyšší kněžky rodu Baenre, Minolin Fey Baenre, manželky Grompha Baenre a matky jeho malé dcery, na které záleželo ze všeho nejvíc.

Jakmile Gromph opustil komnatu, matrona matka Quenthel Baenre nejdřív zkontrolovala své magické ochrany a strážce, aby se ujistila, že ji nikdo nešpehuje, a pak rozpoutala bouři nadávek a magie, po níž dvě z jejích služebnic skončily v bolestivých křečích na podlaze a třetí mrtvá.

Matrona matka Zeerith ji už kontaktovala s prosbou o pomoc a informace, neboť se obávala přesně té aliance – Hunzrinů a Melarnů – před kterou ji Gromph před chvílí varoval. Její rod a město Q’Xorlarrin byly vskutku na dně. Seznam osob, o které přišla, byl dozajista působivý: dva šlechtici, kouzelník Ravel a nejvyšší kněžka Saribel, sloužili rodu Do’Urden; její dceru, nejvyšší kněžku Berellip, nedávno zavraždili Drizzt a jeho přátelé; bojový mistr rodu, sám velký Jaerthe, padl při nějaké směšné výpravě do mrazivé divočiny známé jako Planina ledového větru; a na Stříbrném pomezí padla stovka jejích válečníků a kouzelníků.

Svízele matrony matky Zeerith nepředstavovaly pro matronu matku Baenre v podstatě žádný problém. Koneckonců neměla nikdy v úmyslu dovolit, aby se Q’Xorlarrin stal něčím víc než jen odnoží rodu Baenre, a to navzdory prohlášením o „sesterském městě“ Menzoberranzanu. Q’Xorlarrin měl spolu s Bregan D’aerthe umožnit rodu Baenre konkurovat rodu Hunzrin v obchodování s Povrchem.

Bylo to jediné slabé místo ve zbroji Baenre, jediná výhoda, kterou by mohly ostatní rody proti mocnému prvnímu rodu Menzoberranzanu využít.

Stejně tak nedělaly Quenthel velké starosti zprávy o smrti Tos'un Armga, dezertéra a odpadlíka, který se beztak nikdy netěšil velké přízni matrony matky Mez'Barris Armgo a nikdy nebyl ničím víc než nižším šlechticem rodu Barrison Del'Armgo.

Jenže když se všechny tyto věci sloučily a navíc se k nim přidala smrt bílého draka a zrušení Zatemnění lady Lolth, to už by jí mohlo leccaké potíže způsobit. Starosti jí dělalo, že by se matrona matka Mez'Barris mohla spojit s rody Hunzrin a Melarn, takže by rod Baenre musel při obraně Q'Xorlarrinu čelit všem třem. Kdyby k tomu došlo, sedmý rod Menzoberranzanu, rod Vandree, by se do zajista ke spiklencům připojil.

Matrona matka Baenre věřila, že zbytek Vládnoucí rady je na její straně, jenže postavil by se za ni otevřeně? S válečníky, kněžími a kouzelníky?

A jednalo se o drowské rody, u nichž se dalo spoolehnout pouze na jejich nespolehlivost. Jejich vazby nebylo možné brát jako závazná spojenectví, nýbrž spíše jako oboustranně prospěšné služby, a Quenthel vyvinula na ostatní matrony matky obrovský tlak, a to jak při svém počínání na Stříbrném pomezí, tak při obnovení rodu Do'Urden – nemluvě o ustanovení *darthiir*, povrchové elfky, matronou matkou osmého rodu.

Matrona matka Baenre přitlačila všechny ke zdi a ušetřila jim políček, aby jim předvedla svoji nadřazenost a donutila je poslouchat. A zatím to fungovalo, jenže teď, když Stříbrné pomezí znovu padlo do rukou mocností, které tam dříve vládly, nastala kritická chvíle.

„Takový byl plán ale vždy,“ řekla si a odsunula stranou porážku Zatemnění i smrt bílého draka – a porážku Tiamatina konečného plánu.

Quenthel kývla a zavřela oči. Byla matrona matka Baenre. Věřila, že Lolth je pořád s ní. A pak to i ucítla, vřele.

Sevěla celý Menzoberranzan v železné pěsti, jak to po ní Lolth chtěla.

Jenže jak si ho měla v tomto nebezpečném a nejistém čase udržet?

Quenthel se ponořila do meditace, hluboko do vzpomínek, které

nyní měla, třebaže nebyly její. Do vzpomínek své matky Yvonne Věčné, které jí telepaticky předal svými svýjejícími se chapadly česač myslí, matčin nejbližší rádce. Přesně těmi se teď začala probírat.

A spatřila Menzoberranzan ve zcela jiném světle než doposud. Obrovská jeskyně, v níž město leželo, působila mnohem přirozeněji, byla mnohem méně opracovaná drowskými řemeslníky, mnohem méně osvětlená drowskými světly, jako byl kupříkladu vílí oheň lemující největší sídla nebo zář Narbondelu, žárových hodin.

Věděla, že se dívá na bouřlivé počátky města, stále rozestavěného a osídleného jen na určitých místech.

V této atmosféře začal rod Baenre stoupat vzhůru. V této době velkého potenciálu to byl rod Baenre, kdo ho nejlépe využil.

Viděla drowy.

Viděla demony.

Tolik démonů! Byly jich desítky, od bezcenných stalů, pěšáků Propasti, až po velké glabrezu, marilithy, nalfesné a dokonce i mocné balory. Toulali se ulicemi, pustošili, žrali, užívali si orgií s drowy i bojů s drowy a dávali průchod všem svým chaotickým, destruktivním tužbám.

Byl to skutečný chaos!

Matrona matka Baenre však poznala, že to všechno je jen povrchové, jako série hospodských rvaček ve městě plném vojevůdců a armád.

Tento povrchový chaos však stačil. Démoni působili dost trápení, dost problémů, dost zmatků na to, aby plně zaměstnali nižší rody. Nemohly se tak spojit a kout pikle proti vzestupujícímu rodu Baenre, když jim démoni doslova klepali na dveře.

Matrona matka Baenre pobaveně sledovala vypůjčené vzpomínky a v nich bitvu balora s bandou hmyzích chazm.

Ani tehdy, v prvopočátcích Menzoberranzanu, nepředstavovali démoni pro větší rody velkou hrozbu. Nedokázali se mezi sebou dostatečně zorganizovat na to, aby doopravdy ohrozili řád Menzoberranzanu, prosazovaný rody Baenre a Fey-Branche.

Zástupy démonů ve městě však dobře zaměstnaly nižší matrony matky, které se musely soustředit na sebezáchovu. Nižší rody měly co dělat, aby opevnily svá sídla, takže je ani nenapadlo, aby útočily na jiné.

Matrona matka Baenre zamrkala, otevřela své rudé oči a zvažila toto úchvatné odhalení.

„Z chaosu pramení pořádek,“ zašeptala.

Vzpomínky Yvonnell Věčné ukázaly Quenthel řešení.

„Ne,“ řekla hlasitěji a potřásla hlavou, poněvadž tato démonská možnost musela být božím vnuknutím. „Lady Lolth mi ukázala řešení.“

Lstivé posměšky, kterými sestru počastoval, Gromphovu hořkou náladu moc nezlepšily. I kdyby ji svrhl, i kdyby zničil všechny matrony matky a nejvyšší kněžky ve městě, čeho by tím dosáhl?

Byl muž, nic víc, a i v době, kdy se lady Lolth zaměřila na Tkanivo, na doménu, kterou se mu podařilo zvládnout lépe než jakémukoli jinému temnému elfovi za sto let – za tisíc let, možná i v celých dějinách rasy – neprojevila Lolth jemu ani ostatním mužským kouzelníkům vděk.

Čarodějec, drowská škola magie, akademie pod Gromphovou kontrolou, měla kdysi mezi svými studenty téměř výlučně muže, a to jen s několika málo výjimkami v případě kněžek, které se rozhodly vylepšit si magický repertoár sestávající z bohy propůjčené magie mystickými zaklínadly. Jenže jakmile se z Tkaniva stala pavučina a jakmile se zdálo, že lady Lolth ukradne tuto doménu bohyni Mystře, šlechtické rody zaplavily Čarodějec svými dcerami.

Matrony matky odmítly s Lolthiným požehnáním strpět menzoberranzanské muže v jejich svrchované pozici mystických stoupců Lolth.

Zůstal by Gromphovi nakonec vůbec nejvyšší titul arcimága?

Jenže Lolth svůj boj o Tkanivo prohrála, jak se Gromph dozvěděl, třebaže ještě neznal podrobnosti. Tkanivo vyklouzlo z jejich pavoučích spárů a město a škola se patrně opět vrátí do normálu. Gromph zůstane arcimágem Menzoberranzanu a také „pouze mužem“, což si nyní uvědomoval lépe než kdy dřív.

Anebo možná taky ne, napadlo ho, když prošel dveřmi svých soukromých komnat a spatřil Minolin Fey sedět ve velkém křesle a maličkou Yvonnell, jak jí saje z prsu.

„Nechal jsi mě dlouho čekat,“ řekl kojeneček bublavým, vodovým hlasem. Holčička Yvonnell otočila hlavu a tvrdě si arcimága změřila.

Její výhrůžný výraz jen trochu rušily sliny a mateřské mléko, které jí vytékaly z koutku malých úst.

Její oči! Ty oči!

Gromph si ten pohled dobře pamatoval. Tímto jediným trucovitým výrazem ho jeho dcera Yvonneel vrátila zpátky o tisíc let a víc, na dvůr jeho matky Yvonneel.

„Kde je Methil?“ obořil se na něj kojeneček. Řeč byla o oškli-vém illithidovi, který do tvárné mysli tohoto drobounkého stvo-ření vnukl ještě před jeho narozením vzpomínky a vědomosti Yvonneel Věčné, Gromphovy matky, nejdéle sloužící matrony matky Menzoberranzanu. „Řekla jsem, abys ho přivedl.“

„Methil brzy dorazí,“ ujistil ji Gromph. „Byl jsem s matronou matkou.“

Dítě zareagovalo zvířecím zavrčením.

Gromph se své dceři zdvořile uklonil.

V tu chvíli se rozlétlý boční dveře místnosti a dovnitř vplula slu-žebnice, ohavná yochlol, která se podobala obrovské, napůl rozteklé šedé svíci s mávajícím chapadly.

„Illithid dorazil na vaši lekci, Yvonneel,“ oznámila démonská stvůra bublavým, bahnitým hlasem, který si přesto uchoval ostří vrískotu. Služebnice se začala sunout k dítěti, zanechávala za sebou přitom cestičku z bahnitého slizu a chapadly se po něm už zdálky natahovala – a Minolin Fey se dítěte ráda, dokonce dychtivě, vzdala.

Yochlol vylula z místnosti, jedním chapadlem se natáhla vzad a práskla za sebou dveřmi.

Minolin Fey se svezla ve velkém křesle a ani se neobtěžovala upravit si šaty nebo si zakrýt odhalené ňadro, ze kterého jí stále teklo mateřské mléko. Gromph si všiml, že dýchá dost chruplavě a pohle-dem téká po zavřených dveřích s výrazem hraničícím s panikou.

„Je krásná, že?“ zeptal se Gromph, a když se na něj nejvyšší kněžka překvapeně zaškaredila, dodal: „Naše dcera.“

Minolin Fey těžce polkla a Gromph se jí vysmál. Bez ohledu na své pocity by se Minolin nikdy neodvážila Yvonneel ublížit. Udělá, co se jí řekne, přesně jak jí poručil Lolthin avatár, protože hluboko v srdci byla Minolin Fey ohromný zbabělec. Už během jejich dřívějších plánů na svržení matrony matky Quenthel – před koncem Moru kouzel, před Zatemněním, předtím, než Methil vnukl

Quenthel Yvonnelyny vzpomínky stejně, jako to udělal s dítětem v Minolině lůně – se Minolin jen plížila stíny. Držela se v pozadí, do popředí postrkovala jiné, po nichž chtěla, aby se vydali do Propasti a našli K'yorl Oblodru, a našeptávala rodům, na které měl v případě selhání jejich plánů dopadnout největší vztek matrony matky Baenre.

„Ty to nechápeš!“ vyštěkla Minolin Fey tím nejvřestivějším hlasem, jaký se kdy odvážila na Grompha Baenre použít.

„Já?“

„Být zneužita takovým způsobem...“, řekla nejvyšší kněžka, sklopila zrak a vypadala naprosto a pateticky zlomená. „Illithidova chapadla mi vnikla do těla, osahávala mě,“ hlesla a její tón naznačoval, že ta slova sotva dokáže vyslovit. „Nemůžeš vědět, jaké to je, manželí.“

Odvážila se vzhlednout a zjistila, že se na ni Gromph mračí.

„Vy nevíte nic o tom, co vím nebo nevím já, Minolin z rodu Fey-Branche.“ To, že ji oslovil jménem jejího nižšího rodu a ne Baenre, bylo jasnou, ostrou připomínkou.

„Nejsi žena,“ řekla Minolin Fey tiše. „Není nic... osobnějšiho.“

„Nejsem žena,“ zopakoval po ní Gromph. „Což mi připomínají každý den mého života.“

„To dítě...“, řekla Minolin Fey a znechuceně potřásla hlavou.

„Se stane matronou matkou Menzoberranzanu,“ prohlásil Gromph.

„Za padesát let? Za sto?“

„To uvidíme.“ Gromph se otočil na podpatku a vykročil ke dveřím.

„Pořád je tu K'yorl,“ odvážila se Minolin Fey poznamenat, než se dostal k východu, s odkazem na jejich dřívější plány odstranit Quenthel.

Gromph se zastavil a po dobu několika úderů srdce zíral na dveře. Potom se prudce otočil, oči měl doširoka otevřené a chřípí roztažené. „Matronou matkou Menzoberranzanu už není Quenthel,“ varoval. „Aspoň ne jenom Quenthel. Má Yvonnelyny vědomosti, stejně jako je získává naše dítě.“

„Vědomosti...?“

„Dějiny našeho lidu, živoucí pravdu o způsobech Pavoucí královny, nespočet pletich a plánů mnoha, mnoha rodů, které dříve exis-

tovaly. Raději byste si to měla pamatovat, Minolin Fey. Náš svazek mi dobře posloužil.“ Pohlédl na dveře, kterými odešly yochlol s malou Yvonnem. „Jestli ale budete osnovat spiknutí, spolčovat se s ostatními a vyvoláte Quenthelin hněv – hněv matrony matky Baenre – pak vězte, že vás nebudu chránit. Vlastně vím, že vás ve službě své milované sestře zničím.“

Minolin Fey nedokázala jeho pohled vydržet a sklopila hlavu.

„Chovejte se k našemu dítěti dobře, manželko,“ varoval Gromph. „Jako by na tom závisel váš život.“

„Pokořuje mě,“ zamumlala Minolin Fey, když se Gromph znovu obrátil k odchodu. Opět se otočil na podpatku zpátky.

„Cože?“

„To dítě,“ vysvětlila nejvyšší kněžka.

„To dítě vás pokořuje?“

Nejvyšší kněžka kývla a Gromph se znovu zachechtal.

„Chápete, kým se to dítě stalo?“ zeptal se Gromph řečnický. „Zasloužíte si jeho pokoření a výsměch. Ale žádný strach,“ dodal Gromph. „Jestli s ní budete dobře zacházet a dobře ji krmit ze svých prsů, možná vás nakonec nevyhledá zaklínadlem darovaným Lolth.“

Poté arcimág odešel, a třebaže se pochechtával, necítil se o nic líp, než když do komnaty vstupoval.

Později toho dne si Gromph všiml, že ulicemi v blízkosti sídla Baenre bloumá velký démon, gigantický glabrezu s psím obličejem a čtyřmi pažemi. Poté dorazil kurýr od matrony matky a informoval ho, že se objeví další démoni a on je nemá ničit ani zapuzovat, pokud mu nepůjde přímo o život.

Arcimágův výraz ještě víc ztrpkl.

Matrona matka Mez'Barris Armgo seděla u pravé přední nohy zasedacího stolu ve tvaru pavouka a viditelně se třásla. Nejvyšší kněžka Sos'Umptu Baenre právě všem oznámila, že zvědi objevili velmi živého Tiaga Do'Urden, čímž konečně shrnula výsledky války o Stříbrné pomezí – pouze vynechala docela podstatný detail, a sice, že se na Povrch vrátilo slunce, jelikož zaklínadlo Zatmění selhalo, a také fakt, že o Tiagovi lhala, zmínila se o něm jen proto, aby podráždila matronu matku Mez'Barris Armgo z Druhého rodu.

„Máš problém, matrono matko Mez'Barris?“ zeptala se matrona

matka Baenre poté, co se Sos'Umptu vydala kolem vzdálené strany stolu ke svému křeslu, k devátému křeslu ve Vládnoucí radě, a to mezi matronami matkami rodů Vandree a Do'Urden.

„Mám jich patrně tolik, že je ve vyhrazeném čase ani nestačím přednést,“ odsekla matrona matka rodu Barrison Del'Armgo.

„Tak začni těmi nejnovějšími, prosím.“

„Neslyšela jste snad slova své vlastní sestry?“

Matrona matka Baenre nevzrušeně pokrčila rameny.

„Byli zabiti drowští šlechtici,“ prohlásila Mez'Barris.

„Ti umírají často,“ podotkla poslušně matrona Miz'ri Mizzrym ze Čtvrtého rodu. Miz'ri se stala pouhou hláskou troubou toho, co matrona matka Baenre nechtěla sama vyslovit nahlas. Když pohlédla z Miz'ri na matrony matky Vadalmu Tlabbar a Byrtyrn Fey, připomnělo jí to, že se nebezpečná aliance mezi rody Baenre a třetím, čtvrtým a pátým rodem Menzoberranzanu nebezpečně utužuje.

Pokud chtěla Mez'Barris někdy vystoupit z plíživého stínu odporné Quenthel Baenre, musela tu alianci rozbít. Upřeně se zadívala na Miz'ri a se lstivým, vědoucím úsměvem významně sklopila oči ke zdobenému náhrdelníku z drahých kamenů, který si Miz'ri ten den na zasedání rady vzala. Po městě se šušovalo, že rod Mizzrym jedná s nepřáteli Menzoberranzanu, mimo jiné s hlubinnými gnómy Třpytivého Skaliště, čímž by se samozřejmě vysvětlovalo drahé kamení na Miz'rině hrdle.

Možná si Baenre právě tím matronu matku Miz'ri koupila, napadlo Mez'Barris. Nebylo tajemstvím, že se rod Mizzrym snaží vybudovat za hranicemi Menzoberranzanu obchodní kontakty, které by mohly konkurovat věčně nebezpečnému rodu Hunzrin. Možná udělila matrona matka Miz'ri svolení neomezeně jednat s nepřáteli, dokonce i s nenáviděnými hlubinnými gnómy.

Bylo to sice jen tušení, možná by ale stálo za to prověřit ho, protože by se dalo využít.

„Je ale zvláštní, že pokud Tiago opravdu žije, pak ze všech šlechticů rodu Do'Urden, kteří do války vytáhli, padli jen dva,“ podotkla Mez'Barris. „A oba patřili ke stejné rodové linii.“

„Máme snad uvěřit, že jsi doopravdy přijala Tos'novu *darthiir* míšeneckou dceru do rodu Barrison Del'Armgo?“ zeptala se Dahlia – matrona Darthiir Do'Urden – a celá Vládnoucí rada, tedy až na

dvě Baenre, zalapala najednou po dechu. Nebylo to ani tak neomaleností té poznámky, jako spíše tím, že otevřené obvinění vyslovila odporná elfka, o níž všichni, a to i spojenci rodu Baenre, věděli, že je jen ozvěnou matrony matky Baenre.

Nejvyšší kněžka Sos'Umptu Baenre, která seděla vedle Dahlie, se nepokrytě zazubila, jako by jí vůbec nevadilo, že ostatní jasně vidí, kdo tahá za drátky.

„Tos'un Armgo padl se ctí,“ oznámila matrona matka Baenre troufale, čímž utřásla konverzaci dřív, než mohla vyvrcholit otevřeným přiznáním, kdo ke které straně patří. „Letěl do bitvy na Aurbangrasovi, synovi Arauthatora, a Tiago ho doprovázel. Tam nad bojištěm se ve velkém souboji střetli s nepřáteli bílých draků, s párem měděných. Pokud jsi chtěla svojí poznámkou něco naznačit, matrono matko Mez'Barris, pak bys možná měla zvážit, že ani já, ani nikdo jiný v Menzoberranzanu nemáme nad draky žádnou kontrolu, a obzvláště ne nad těmi metalickými.“

„A Doum'wielle?“ odsekla matrona matka Mez'Barris. Sotva to však vyhrkla, okamžitě toho zalitovala, hlavně vzhledem ke slovům matrony Darthiir Do'Urden.

Seďm z devíti členek Vládnoucí rady se Mez'Barrisině poznámce vysmálo. Jen Zhindia Melarn ze šestého rodu se tvářila ponuře, neboť měla bezpochyby stejné tušení jako matrona matka Mez'Barris: Nebyla to náhoda ani prosté řízení osudu, že se ani Tos'un Armgo, ani jeho dcera Doum'wielle z tažení na Povrchu nevrátili, a ani že všichni ostatní – Tiago z rodu Baenre, Ravel z rodu Xorlarrin a Saribel z obou rodů – budou dál sloužit jako šlechtici v obnoveném rodě Do'Urden v Menzoberranzanu.

Jestli Mez'Barris někdy hýčkala naději, že by mohla mít v rodě Do'Urden nějaký vliv, teď o tu naději rozhodně přišla.

Město patřilo matroně matce Baenre.

Zatím.

Mez'Barris pohlédla na Zhindii Melarn. Nikdy neměla fanatické kněžky Melarnů v lásce, ale vzhledem k nepokrytému a neustávajícímu mocenskému tažení matrony matky Baenre se zdálo, že jejich osudem je spojit prozatím síly.

Obrátila oči k Miz'ri Mizzrym, jejíž spojenectví s rodem Baenre bylo dozajista vlašné. Miz'ri se pohybovala po velmi tenké hranici

mezi soupeřícími kupeckými skupinami a rodem Baenre, který se snažil ovládnout obchod s Povrchem, a to jak prostřednictvím družiny odpadlíků Bregan D'aerthe, tak nového města Q'Xorlarrin, které se rychle stávalo pouhou předsunutou základnou rodu Baenre.

Jenže rod Hunzrin, který byl mnohem mocnější, než jeho postavení v hierarchii naznačovalo, z toho nebude mít radost. Navíc ho nesmírně pobouřilo, když matrona matka zničehonic obnovila rod Do'Urden, čímž zablokovala logický postup ostatních rodů po odchodu Xorlarrinů z města – a Bregan D'aerthe bylo méně ovladatelné a předvídatelné, než se kterákoli matrona matka odvážila otevřeně přiznat.

Ano, plány matrony matky Baenre měly své trhliny, obzvláště nyní, když Pavoučí královna prohrála boj o Tkanivo. A Q'Xorlarrin podle všeho utrpěl ve válce velké ztráty. Třebaže to ufnukanou matronu matku Zeerith dozajista pevněji připoutá k matroně matce Baenre, bude si moct rod Baenre dovolit poslat Zeerith vojáky, které by mohla potřebovat k odražení koncentrovaného útoku několika drowských rodů?

Toto podezření se jí zčásti potvrdilo hned vzápětí, když matrona matka Byrtyrn Fey, o které se dalo přinejlepším říct, že se ke kruhu spojenců matrony matky Baenre připojila teprve nedávno, nečekaně změnila téma.

„Proč jsme příchod metalických draků nepředvíдалy?“ zeptala se matrony matky. Její tón nebyl kritický, otázka však vyzněla kousavě. „Naverbování Arauthatora a Aurbangrase pro naši věc a naše zapojení do tažení bohyně Tiamat byly požehnané. Výsledek té aliance a pád Aurbangrase ale ne.“

„Matrono matko, určitě chápeš, že vůle a činy draků...“ začala odpovídat matrona matka Baenre.

„Ano, ovšem,“ přerušila ji Byrtyrn Fey – přerušila ji! – a drze pokračovala. „Jenže v době, kdy byl Aurbangras zabit měděnými draky, už byla naše vojska odvolaná a zpátky na cestě do Menzoberranzanu. To Lolth při jednání s bohyní Tiamat určitě neprospěje.“

„V sedle jednoho z bílých seděl v poslední bitvě vnuk Dantraga Baenre,“ odvětila s otevřeným úšklebkem nepokrytě rozčilená matrona matka Baenre.

„Jeden z hrstky našich válečníků, kteří na Stříbrném pomezí

padli,“ hádala se Byrtyrn. „Kdyby na bitevním poli pod ním stále bojovala naše armáda...“

„Na drakově smrti by to nic nezměnilo,“ vyštěkla matrona matka Baenre.

„Pozici Pavoučí královny v Tiamatiných očích by to ale posílilo. Neutíkejte před svými chybami, matrono matko. Pojďme společně rozebrat, jak jsme mohli lady Lolth lépe posloužit.“

A tady to bylo, jak Mez'Barris tušila. Sotva potlačila zahihňání. Slova „společně rozebrat“ pronesená jednou matronou matkou k druhé, obzvláště u stolu Vládnoucí rady, byla spíše obviněním ze selhání než nabídkou spolupráce. Ta slova patřila k nejstarším verbálními dýkám drowů. Drowské matrony matky nikdy nic „společně nerozebíraly“, tedy až na mrtvolu matrony matky, proti níž se dočasně spikly a sesadily ji.

Celá Vládnoucí rada se v tu chvíli ocitla na hraně, jak si Mez'Barris s potěšením všimla, a dokonce i ta zatracená Quenthel působila oťreseně, spíše jako ta stará, směšná, slabá Quenthel Baenre, kterou Mez'Barris znala, než se nedávno tak nevysvětlitelně změnila.

Quenthelina nervozita však trvala pouhý jediný úder srdce. Pak se pohodlně opřela a podařilo se jí upřít na Byrtyrn Fey pobavený pohled, jako když se hedvábná kočka zahledí do krysí díry s příslibem, že její obyvatel se co nevidět stane večerí.

V tu chvíli se rozlétly dveře a do komnaty vpadla dvojice vysokánských tvorů, humanoidů s masivními svaly, psím obličejem a kozlími rohy a s extra sadou paží s obrovskými klepety, které dokázaly přeříznout drowa vejplů.

Za nimi se plazila nágoví podobná stvůra. Spodní část jejího těla byla hadí, ta horní patřila nahé, hezky tvarované ženě s šesti pažemi, v nichž svírala sekyry a meče roztodivných krutých tvarů.

Matrony matky sebou trhly, některé dokonce vstaly, jiné začaly kouzlit – tedy až na matronu matku a Sos'Umptu a samozřejmě na bezmocnou loutku Darthiir Do'Urden.

Mez'Barris se při pohledu na demony rychle zklidnila. Byli to dva glabrezu a ve velké ženě poznala buďto marilith nebo aishapru – ty typy vyšších démonů si byly až moc podobné na to, aby si tím byla jistá.

„Jsou tu, aby nám předali Lolthino požehnání,“ vysvětlila Sos'Umptu.

„Odpusťte mi můj vpád,“ řekla démonka a Mez'Barris podle hlasu poznala, že se vskutku jedná o marilith, největší svého druhu. Mez'Barris si v tu chvíli rovněž vzpomněla, že marilith mají levé prso znatelně větší než to pravé, a to z nějakého symbolického důvodu, který žádný drow doposud neodhalil. Tak mocní démoni mohli svá fyzická znetvoření snadno spravit, kdyby chtěli. Mez'Barris podle tónu a osobnosti démonky rovněž poznala, že tu zákeřnou, nebezpečnou stvůru ani v nejmenším nezajímá odpuštění a sama odpuštět nemíní.

„Doslechla jsem se o Vládnoucí radě a chtěla jsem zjistit, kolik vládnoucích matron matek pořád znám,“ pokračovala marilith. „Už je to víc než sto let... nepochybně jen okamžik, drowové mě ale zajímají tak málo, že moje vzpomínky na vás rychle blednou.“

V chodbě za ní a jejími glabrezu strážci se ozval vrískot, jako když křičí velcí ptáci, načež se objevili podivní netvoři, napůl lidé, napůl supi – říkalo se jim vroci, byli mohutní, podlí a skoro stejně vysocí jako desetistopí glabrezu – a spolu s nimi se pochopitelně objevily i nervózní hlídky temných elfů.

„Je ale fajn být zpátky,“ řekla marilith. V širokém oblouku se proplazila kolem a pokračovala pryč a její obrovití glabrezu strážci ji následovali.

Když se dveře zavřely, matrony matky uslyšely hrozivý řev plný agonie a všechny tušily, že Poradní komnatu nyní hlídá o jednoho drowa méně.

Takoví už byli démoni.

ČÁST 1

Povaha pomsty

Nikdy dřív jsem tak jasně nepochopil, že nevím, co nevím.

Nečekal jsem, že se uprostřed bojiště, uprostřed trpasličí armády vznesu do vzduchu. Když mi z konečků prstů, z nohou, z hrudi a z očí vyšlehl paprsky světla, stalo se tak bez mého vědomého rozhodnutí – nebyl jsem nic víc než nástroj. A stejně překvapeně jako ostatní jsem sledoval, jak paprsky světla vystřelily k nebi a začaly rozpouštět kypící černotu, která zatemnila zemi.

Když jsem se po své nečekané levitaci snesl zpátky na zem mezi své přátele, viděl jsem všude okolo sebe slzy radosti. Trpaslíci i lidé, půlčiči i elfové padali na kolena a modlili se k Mielikki, děkovali jí za to, že zničila temnotu, která dolehla na Stříbrné pomezí, na jejich zemi, jejich domov.

Nikdo neslzel radostí víc než Catti, Vyvolená Mielikki, která se mi z vůle bohyně vrátila, a teď zjevně našla nějaké rozřešení zkoušek, kvůli nimž byli ona a moji ostatní přátelé navraceni do království živých.

Catti často spekovala o tom, že její bitva s Dahlií v komnatě prvorozeného v Gauntlgrymu byla pouhou zprostředkovanou bitvou mezi Mielikki a Lolth, nemohla si tím však být samozřejmě jistá. Avšak o této scéně, v níž bylo moje tělo tak dramaticky využito k porážce temnoty, Zatemnění, Pavoučí královny, nebylo pochyb, nebo tomu aspoň věřila. Všichni tomu věřili.

Jenže já nevím.

Stále o tom nejsem přesvědčen!

Byl jsem Mieličiným prostředníkem, tak to aspoň vypadalo, neboť nejsem žádný mág a rozhodně neovládám žádné takové kouzlo, jaké uniklo z mojí smrtelné schránky. Něco, nějaká moc si rozhodně našla cestu skrz mě a zdálo se logické připsat ji Mielikki.

Takže podle této logiky se mě dotkla ruka bohyně.

Je to tedy moje vrozená skepse, moje věčná potřeba řídit se důkazy, co mi brání to jednoduše akceptovat? Prostě se mi totiž nezdá, že se to, co tvrdili, opravdu stalo, na druhou stranu – jak bych se asi měl po dotyku bohyně cítit?

To je mé věčné dilema, můj neodbytný agnosticismus, moje ochota akceptovat, že některé věci nevím a možná ani nemůžu vědět, spojená s odhodláním, že takové vědění nebo jeho nedostatek neovlivní – nesmí ovlivnit – mé konání. Zjistil jsem, že jménem Mielikki mohu dobře popsat to, co mám v srdci. Když jsem se o bohyni, o jejích zásadách a způsobech dozvěděl, našel jsem melodii, která rezonovala s písní mých vlastních etických pravidel a s mým vlastním chápáním komunity, lidí a přírody okolo mě.

Příjemně odpovídala.

Nikdy jsem ale od sebe nedokázal ty dvě věci skutečně oddělit: to, co mám v srdci, od něčeho nepřírozeného nebo nadpřírozeného, ať už za tím označením vidíte nějakou bytost vyšší existence nebo, ano, samotného boha.

Mielikki se pro mě stala pojmem, kterým nejlépe dokážu popsat své vnitřní svědomí, kódem bytí, který mi nejlépe vyhovuje. Nikdy jsem necítil potřebu pátrat dál, najít pravdu o existenci Mielikki nebo o jejím místě v panteonu, dokonce ani o vztahu jediného pravého boha – nebo bohů či bohyní, což taky může být – ke smrtelným bytostem Faerûnu či k mému vlastnímu životu. Cesta, kterou jsem si zvolil, vždy vycházela z mého nitra, ne zvnějšku, a je mi to tak milejší!

Když jsem opouštěl Menzoberranzan, nevěděl jsem, že nějaká bytost jménem Mielikki vůbec existuje, nikdy jsem o ní neslyšel. Znal jsem jenom Lolth, Démonskou královnu pavouků, a také jsem věděl, že to, co mám v srdci, se nikdy nesmíří s požadavky té zlé stvůry. Často jsem se obával, že pokud zůstanu v Menzoberranzanu, začnu se podobat Artemisi Entrerimu, a v té obavě

leží pravda související s beznadějí a apatií, kterou vidím, nebo jsem vídal, v tom muži. Už dávno jsem ale zamítl, že bych se stal takovým, jakým je on, a to bez ohledu na mé zoufalství.

Ani v říši Démonské královny pavouků, obklopený odpornými skutky a nepřijatelnou péčí mé rasy, bych nedokázal popřít, co mám v srdci. Můj vnitřní bůh svědomí by mi to nedovolil. Nepochybuji o tom, že by se ze mě stal zlomený muž, ale nikdy, nikdy bych se nestal bezcitným ničitelem jiných.

Říkám ne.

A tak jsem vystoupil na Povrch a našel jméno pro své svědomí, Mielikki, a také další osoby, které sdílely moji morálku a zásady. Dosáhl jsem duševního míru.

Cattiino prohlášení o nenapravitelně zlé povaze goblinů a obrů mým mírem otřásl, stejně jako její tón – a Bruenorův taky – otřásl mými světskými city. V tu chvíli jsem poznal, že jsem pravděpodobně ve sporu s tvrzením, o němž moje milovaná žena tvrdila, že pochází přímo od bohyně. Snažil jsem se to racionálně ospravedlnit a akceptovat to, a přesto...

Disharmonie přetrvává.

A teď toto. Byl jsem vyzdvižen do vzduchu a moje tělo bylo využito jako prostředek k navrácení světla tam, kde dříve bývala jenom tma. Bylo to dobro. Dobro dosažené magickým spojením; jinak se totiž změně, kterou Mielikki navodila – protože to musela být ona, ne? – říkat nedalo.

Poručí mi snad tato božská přítomnost, abych to, co hluboko v srdci považuji za spravedlivé a správné, podřídil nařízení Mielikki, jak mi ho předala Catti? Mám snad tvář v tvář přesvědčivým důkazům popřít vlastní víru a přijmout božskou pravdu? Až příště narazím na hnízdo goblinů, i kdyby třeba žili mírumilovně a nikoho neobtěžovali, mám být povinován rozpoutat v jejich domově bitvu a zmasakrovat je, všechny do jednoho, a to včetně dětí a nemluvnat?

Říkám ne.

Protože to nedokážu. Nemůžu jednoduše popřít své srdce a svědomí. Jsem inteligentní, rozumná bytost. Víím, co mě těší a uklidňuje a co mi přináší bolest. V bitvě goblina bez lítosti zabiji, nejsem ale vrah a nikdy jím nebudu.

A to je mojí bolestí a mým břemenem. Protože pokud přijmu Mielikki za svoji bohyni, z kruhu nemůže být čtverec, propast nesouhlasu se nedá překlenout.

Kdo jsou bohové, kterým sloužíme, panteon Říší, tak bohatý, mocný a rozličný? Jestli existuje univerzální pravda, jak jí může být tolik druhů? Mnohé si jsou sice podobné, každá ale má vlastní rituály nebo specifické požadavky, které ji odlišují od ostatních, někdy jen drobnostmi, jindy ale diametrálně.

Jak je to možné?

Přesto věřím, že univerzální pravda existuje – je to možná moje jediná pravá víra! – a pokud tomu tak je, neznamená to, že velkou většinu panteonu, jehož členové se nazývají bohy a bohyněmi, tvoří podvodníci?

Nebo jsou bohové, jak Bruenor v prvních letech svého druhého života uvěřil, jen krutí loutkáři a my jejich hračky?

Všechno je to tak matoucí a tak svůdně blízké, vždy ale za hranicí pochopení smrtelníků, jak se obávám.

A tak mi opět zůstává jenom to, co mám v srdci, a pokud to Mielikki nedokáže akceptovat, pak si zvolila špatného prostředníka a já špatnou bohyni.

Protože navzdory tomu, na čem trvá Catti a co s dychtivým zápalem tvrdí Bruenor, budu i nadále soudit podle povahy a ne podle tvaru či barvy smrtelné schránky. Moje srdce si ode mě nežádá nic menšího, mým hlavním cílem musí být můj spirituální mír.

Se sebejistotou prohlašuji, že ostří mého scimitaru spíše podřízne můj vlastní krk, než hrdlo goblinského či jakéhokoli jiného dítěte.

– Drizzt Do'Urden

KAPITOLA 1

O orcích a trpasličích

Stovky trpasličích kuší se opíraly o trámy, z nichž byla dříve postavená pevnost Temný šíp. Blížila se monstrózní tlupa: dvacítko ošklivých orků, hrstka goblinů a ledový obr.

A temný elf jménem Drizzt Do'Urden.

„Lorgru,“ vysvětlila Sinnafein trpasličím králům. „Lorgru, který by se býval stal dalším králem Obouldem, kdyby ho vojevůdce Hartusk nepřipravil o trůn.“

„Podle Drizzta se k němu do hor seběhli ustupující orci,“ dodala Catti a Sinnafein, jejíž zvědi jí řekli stejnou věc, přitakala.

„Lorgru ty psy před mýma hochama schovávat nebude,“ prohlásil král Harnot. „Jesli chce boj, Adbar ho za něho skončí!“

„Jo, já bych chtěl mít jeho vošklivou makovici na kopí před naší západní branou,“ dodal Oret Hrot a ostatní trpaslíci okolo pokývali hlavami.

Král Emerus a Bruenor si vyměnili ustarané pohledy. Od prvních hlášení o tom, že se orci sdružují okolo sesazeného Lorgrua v Páteři světa, věděli, že to nebude snadné.

Bruenor se přesunul k centrální barikádě a vylezl na ni. „Kuše dolů, hoši,“ zvolal poté, co si blízcí se zástup zběžně prohlédl. „Nikdo tu nikoho nevhrožuje. A dyby došlo na boj, ten zatrolený elf by stejně všechny zabil dřív, než byste vy vystřelili první šíp.“

Trpaslíci okolo se trochu uvolnili, zároveň ale začali i bručet, protože je nemálo zklamalo, že schůzka patrně proběhne přesně podle plánu.

Bruenor se otočil a zvedl ruku do výšky. Drizzt odpověděl stej-

ným gestem, navedl svého jednorozce Andahara před orky v čele a zastavil je.

„Dete se mnou?“ zeptal se Bruenor a otočil se. Ostatní tři trpasličí králové, Catti a elfka Sinnafein se k němu připojili. Vpřed vyjela i Aleina Zářkopí, která obdržela titul a roli velvyslankyně Stříbroluní a Everlundu.

Z druhé strany vyjeli Drizzt na Andaharovi a ork na vrčícím vrřkovi, za nimi pak rychle ťapal goblin a dlouhým krokem s nimi držel tempo ledový obr.

„Kdo bude mluvit za Luruarskou alianci?“ zeptal se Drizzt významně a důrazně tím připomněl alianci, která se během tažení království Mnohošíp rozpadla.

Všichni se otočili k Bruenorovi.

„Král Bruenor,“ řekl Emerus Válečná koruna. Pak se mazaně zadíval na své protivníky, hlavně na Lorgrua. „Jo, ten Bruenor,“ vysvětlil viditelně zaskočenému orkovi. „Ten, kerý před rokama a rokama podepsal Dohodu z Garumnovy rokle s Vobouldem Prvním.“

„Myslel jsem, že král Bruenor dávno zemřel,“ odvětil orcký vůdce.

„No, asis myslel špatně,“ odvětil Bruenor a vykročil vpřed. „A ty budeš mluvit i za gobliny a vobry?“

„Ty jsi Bruenor?“ zeptal se Lorgru nevěřicně, protože trpaslík před ním byl velmi mladý.

„Nesejde na tom, kdo sem,“ prohlásil trpaslík. „Mluvim za ně a voni souhlasí, že jo?“ Ostatní za ním přikývli.

Orka to zjevně uspokojilo. Kývl, třebaže se stále tvářil zmateně. „Já mluvím za Mnohošíp,“ řekl.

„Už žádný Mnohošíp neni,“ ozval se král Harnot ze zadu a několik osob, včetně Drizzta, sebou trhlo.

„Orci prchající z bojiště se vrátili ke mně,“ vysvětlil Lorgru Bruenorovi. „Já bych pochod na tvé lidi ani takovou válku nikdy neposvětil. Nejsou to Obouldovy způsoby!“

„A kdes byl za poslední rok bojů ty?“ zeptal se Bruenor podezřívavě.

„V horách, v exilu,“ odpověděl Lorgru.

Drizzt se zadíval na svého rudovousého přítele a vážně kývl.

„Ukradli mi království,“ pokračoval Lorgru, „frakce odhodlané

vrátit se zpátky k válečnickým tradicím orků. Já je odmítám! Ona,“ ukázal na Sinnafein, „je naživu a volná díky mně, přestože jsem mohl nakázat její popravu, legálně, i podle vašich vlastních zákonů, za to, že vnikla na území mého království.“

Všichni se otočili k Sinnafein.

„Král Lorgru mluví pravdu,“ potvrdila Sinnafein. „Měl právo mě popravít, ale neudělal to.“

„Vočekáváš, že budem jásat?“ zavrčel Harnot a pohlédl ze Sinnafein na Lorgrua.

„Neočekávám nic,“ odvětil Lorgru. „Žádám o příměří.“

„Příměří? Dyž sme vás, vy psi, zahnali na útěk?“ hádal se Harnot. „Příměří, abys je moh dát všechny dohromady a začít zas lovit trpaslíky?“

„Mluví za nás Bruenor, králi Harnote,“ upozornil Emerus Válečná koruna, do jehož hlasu se vloudilo ostří hněvu. Harnot mu oplatil jeho rozzlobený pohled, Konrád Těžká kovadlina se ale za krále Emeruse rychle postavil stejně jako Aleina Zářkopí.

„Pcha, nepotřebuju vás,“ zabručel Harnot nakonec. „Hoši z Adbaru můžou dodělat práci sami.“

„Jo, můžou, ale nedodělaj,“ prohlásil Bruenor tónem, který nepřipouštěl námitek. Rudovousý trpaslík se otočil k Lorgruovi. „Chceš příměří?“

Ork kývl.

„Chceš, abysme nechali tebe a tvý hochy na pokoji v horách?“

Další kývnutí.

„No tak mě dobře poslouchej, králi Lorgru nebo Voboulde nebo jaký vlastně méno si chceš připlácnout ten svůj škaredý ksicht. Ty ani tvoji lidi už nejste na Stříbrným pomezí vítány. Žádný království Mnohošíp už neni, a jesli se tvoji hoši popovážej na jih vod zničený severní zdi týdle pevnosti, nebo do Zemí u stěny nebo kamkoli jinam na Stříbrným pomezí, budou brány jako nájezdníci a taky tak s nima budem zacházet. Budem vás mít pod dohledem, vo tom nepochybuj, a první boj bude i poslední, poňvadž si pro tebe přídem.“

Král Lorgru se rozhlédl kolem sebe jako zvíře v kleci, jeho výraz se však rychle změnil v očividně zdrcený, jako by si teprve nyní uvědomil, že sny jeho předků jsou pro něj ztraceny. Pevnost Temný šíp

nebude obnovena, nevrátí se ke vztahům a dohodám, které orci znali před vzestupem vojevůdce Hartuska.

Chtěl se hádat, všichni to viděli, a dokonce i začal. Pak ale rychle spolkl námitky a kývnutím přijal Bruenorovy podmínky.

„Možná jednoho dne dokážeme, že jsme hodni vaší důvěry,“ řekl.

„Důvěřuju jenom vorcký mrtvole,“ odsekl král Harnot. „Takže tímhle můžem začít.“

„Zůstaňte ve svých d'ourách,“ varoval Bruenor. „Držte se dál vod Stříbrného pomezí. Jinak vás všechny dopadnem a do posledního pobijem.“

Král Lorgru kývl a napřáhl ruku, Bruenor ji však nepřijal. Popravdě se všem, kdo přihlíželi, zdálo, že ohnivý trpaslík má co dělat, aby na Lorgrua neskočil a na místě ho nezavraždil.

„A co ty?“ obořil se Bruenor na goblina.

Mrňavý tvor se nervózně rozhlédl. „My jsme s válkou skončili!“ zavřeštěl a přikrčil se.

Bruenor přesunul pohled k ledovému obrovi, vysokému, pyšnému a zjevně nezatíženému vinou nebo porážkou.

„Jsem Hengredda z Hvězdosvitu,“ představil se krásným, zvukným hlasem. Krátce se zasmál. „Zdá se, že jsem jediný, kdo z Hvězdosvitu zůstal.“

Pokrčil rameny, jako by taková byla válka. Z pohledu ledových obrů tomu tak určitě bylo.

„Přeji si odejít do Bílozáře k jarlu Fimmelu Orelsonovi,“ vysvětlil obr. „Přeji si mu říct, že válka skončila.“

„A proč bys chtěl něco takovýho?“ zeptal se Bruenor skepticky.

„Aby jarl Orelson skončil s přípravami na další tažení,“ přiznal Hengredda s překvapivou upřímností.

„Řikáš, že se chce se svýma hochama vrátit?“ vyjel na něj Emerus Válečná koruna.

Ledový obr pokrčil rameny. „Když bude válka, jarl Orelson bude bojovat. Když válka nebude, nebude bojovat.“

Než Bruenor odpověděl, otočil se a zadíval se na ostatní trpasličí krále. Hledal hlavně souhlas krále Emeruse, který byl starý, moudrý a tímto si prošel už mnohokrát. Když Emerus kývl, rudovousý trpaslík se obrátil zpátky k ledovému obrovi.

„Di a řekni jarlu Vorelsonovi, co sem řek tady Lorgruovi,“ přiká-

zal Bruenor. „Dyž zůstane, kde je, nechám ho – vás všechny – bejt. Ale jesli ňáký trpaslík na Stříbrným pomezí padne čepelí ledovýho vobra, roztopíme tvému jarlu Vorelsonovi Bílozář na loužičku, jo, a zrudlou krví vobru, vo tom nepochybuj.“

„Na tak malé stvoření se hodně chvástáš,“ podotkl Hengredda.

Drizzt, Catti a všichni ostatní trpaslíci okolo zalapali po dechu, neboť očekávali, že se Bruenor na obra vrhne a uškrtní ho. Král Harnot dokonce vyrazil výhrůžně vpřed, Bruenor ale zvedl paži a zastavil ho.

Bruenor tam jenom stál, usmíval se a dlouho, velmi dlouho na Hengreddu hleděl.

„Takovým, jako seš ty, už nemám co říct,“ prohlásil Bruenor. „Řek sem ti, co sem chtěl, a ty si s tím dělej, co chceš. Ale dobře si prohlídni pole za náma, vobře. Mrkni se na tý velký d'oury, kerý plníme mrtvolama nepřátel. Možná bys měl říct jarlu Vorelsonovi i todle.“

Ledový obr si opovržlivě odfrkl.

„A jesli ti tvůj smysl pro čest, nebo co za blbinu tě vlastně pohání, říká, abys se mnou bojoval, tak di, předej ten vzkaz Bílozării a vrať se sem,“ nabídl Bruenor. „Zaboujem si, ty a já – jenom ty a já. A až bude po všem, moji hoši vykopou d'ouru a hoděj tě do ní.“

„Odvážná slova, trpaslíku,“ odvětil obr.

„Neni to jenom tak ňákej trpaslík,“ řekl král Emerus a vykročil vpřed. „Král Bruenor Válečný kladivo, Vosmej král Mitrilový síně a Desátej král Mitrilový síně, kerej zabil Hartuska. Takže di a splň svůj úkol, hochu, a pak se sem vrať a zahrajem si. Dostaneš šanci zabít legendu, nebo si aspoň budeš myslet, že tu šanci máš, poňvadž my víme a ty bys měl taky, že tě Bruenor rozseká na malý kousky a nakonec ti ještě plivne do voka, než tě dorazí.“

Bruenor po celou dobu ani nemrkl, nezměnil výraz, zdál se dokonale klidný.

Hengredda však mrkl. „Ano, to udělám! Vrátním se a zabiju legendu!“ prohlásil, jenže nikdo, dokonce ani Lorgru a goblin vedle něj, mu nevěřili.

„Nevracejte se,“ varoval Bruenor Lorgrua. „A neslejte se moc na jednom místě, jinak vás, vy psi, najdem a rozeženem. Ted'ka děte. Vraťte se do svejch děr a zůstaňte tam.“

Lorgru, který se tvářil naprosto poraženě, kývl na souhlas a vedl ostatní pryč.

„Na toho vobra si dáme pozor,“ ujistil Konrád Bruenora.

„Nevrátí se,“ ujistil ho Bruenor. V té chvíli si všiml zamračeného výrazu krále Harnota, který stál stranou vedle Emeruse, proto k nim zamířil s Konrádem v závěsu.

„Ach, byla chyba nechat toho psa jít,“ trval na svém Harnot. „Je to vorcký král a voni se k němu slezou, takže zas brzo zažijem válku.“

„Ne,“ odvětila Sinnafein o kus dál a rovněž se k jejich spontánní schůzce připojila. „Lorgru není jako Hartusk nebo ostatní váleční náčelníci. Je to Obouldův syn a svoji pokrevní linii může vystopovat až k prvnímu Obouldovi. Věří v jeho vizi.“

„Tak neměl dovolit, aby jeho psi vyrazili na lov,“ opáčil Bruenor krátce.

„Král Harnot chce vyrazit do hor na lov orků,“ řekla Catti Drizztovi. Stáli kousek stranou a sledovali malé shromáždění. „Bruenor mu to nedovolí a Emerus a Konrád stojí za Bruenorem. Harnot možná přesto půjde. Bratrova smrt ho pobouřila a nikdy nebude žít v klidu s vědomím, že orci jsou tak blízko.“

Drizzt se na ni dlouze zadíval a zvažoval tón jejího hlasu a napětí v jejím silném těle. „Ty s Harnotem souhlasíš,“ řekl.

Catti se mu zadívala do očí, ale neodpověděla.

„Kvůli bohyni,“ hádal Drizzt. „Považuješ za naši... za *svoji* povinnost orky uštvat a pozabíjet je, všechny do jednoho.“

„My válku nezačali.“

„Ale skončili jsme ji,“ odvětil Drizzt. „Lorgru se nevrátí.“

„A co jeho syn?“ namítla Catti. „Nebo jeho vnuk? Nebo další vojévudce, který uchvátí trůn s vidinou slávy?“

„To chceš pozabíjet všechny orky na světě?“

Catti se na něj znovu zahleděla a Drizzt v tu chvíli pochopil, že on a jeho manželka stráví v nadcházejících dnech a měsících nad tímto tématem mnoho hodin. Mnoho nepříjemných hodin.

Drizzt se otočil zpátky k trpaslíkům a kývl na Bruenora. „Myslíš, že už jim to řekl?“

Sotva tu otázku položil, král Harnot zděšeně vykřikl.

„Teď už jo,“ odvětila Catti suše.

Bruenor se dvojici svěřil se svými plány. Vyrazí na západ s tolika vojáky, kolik mu jen trojice trpasličích citadel na Stříbrném pomezí bude ochotna poskytnout. Bruenor plánoval dobýt zpět Gauntlgrym a vyčistit ho od drowů a všech ostatních tvorů, kteří se tam zabydleli.

Harnot začal divoce mávat pažemi a dupat v kružích. Drizzt a Catti se vydali podpořit svého trpasličího přítele.

„Proč rovnou nevyklidíme všechny citadely, aby vorci mohli napochodovat dovnitř?“ zařval Harnot.

„Nikdy sem neřek, že chcu něco vyklidit,“ odvětil Bruenor klidně.

„Řek čtyry tisíce,“ dodal král Emerus vážně a jeho vystupování zasáhlo Harnota stejně jako jeho slova. „Máme dvakrát tolik bojovníků a dobrou půlku navíc ještě přímo tady v poli. A za sebou sme nechali silný posádky.“

„Čtyry tisíce!“ prohlásil Harnot. „Ta vorcká svině, kerou ste zrovinka nechali jít, má desetkrát tolik! *Dvacetkrát* tolik!“

„A vy máte Stříbroluní a Everlund,“ namítla Aleina Zářkopí a všichni trpaslíci se k ní překvapeně otočili – všichni až na ohnivého Harnota to udělali s vděkem.

„Neopustíme vás,“ slíbila Aleina. „A obnovíme i Sundabar, o tom nepochybujte. Aliance bude silnější než kdy dřív, pokud si to budou trpaslíci a elfové z Měsíčního lesa přát.“

„Jo,“ řekli Bruenor, Emerus a Konrád společně, zatímco Sinnafein kývla.

„Můj lid bude vašima očima na severu,“ dodala Sinnafein. „Jestli se orci začnou srocovat, dozvíme se to, a vy taky, a jejich případný pochod zastaví pichlavé elfské šípy, o tom nepochybujte.“

„Ti psi tentokrát skoro vyhráli,“ varoval král Harnot. „A my teďka přídeme vo čtyry tisíce trpaslíků. Ze Sundabaru zbyla jenom troska a tolik jiných padlo – celý Nesmé je mrtvý! Kdo je zastaví, jesli se vobjeví?“

„Předtím se do síní nedostali a nedostanou se do nich ani příště, pokavád' náký příště bude,“ trval na svém Bruenor. „A dyž teďka víme, co nám hrozí, můžem se líp připravit.“

„Někery z nás to dycky věděli, králi Bruenore,“ opáčil Harnot. Bylo to zcela zřejmé rýpnutí do trpaslíka, který podepsal Dohodu z Garumnovy rokle.

„Chceš nás rozeštvat, králi Adbaru?“ odsekl král Emerus rychle.

„Poňvadž přesně to teďka děláš. A nepochybuji vo tom, že jestli toho nenecháš, Felbar bude s Mitrilovou síní.“

„Stejně jako města Stříbroluní a Everlund,“ dodala Aleina stejně ponurým tónem.

Král Harnot, mladý a plný pýchy, začal prudce a vztekle odpovídat, Oret Hrot mu ale položil ruku na rameno, aby ho uklidnil, a když mladý král otočil k Divočákovi prudce hlavu, Oret na něj kývl a odvedl ho stranou.

„Je paličatý,“ podotkla Catti.

„Před nedávnem přišel o otce a bratra mu zabili ve válce,“ připomněl Drizzt. „Stejně jako velkou část jeho nejdůležitějších poradců. Sedí teď na trůně sám a je nejistý. Ví, že za poslední rok mnohokrát chyboval a že jsme ho zachránili před jistou zkázou.“

„Tak to by snad měl projevit vděk a náležitou pokoru, ne?“ zeptal se Bruenor.

Drizzt pokrčil rameny. „Udělá to, ale po svém.“

„Jesli Adbar náš plán vodmítne, pak ty a já seberem vlastní armádu, abys moh splnit svůj úkol, příteli,“ slíbil král Emerus.

„Bez Adbaru takovej počet dohromady nedáme,“ řekl Bruenor.

„No tak pudem do Mirabaru a najdem další spojence – měl bys vo tom přemejšlet takhle,“ namítl Emerus. „Voni sou Delzouni a tvoji hoši na Planině ledovýho větru taky. Dostanem Gauntlgrym zpátky, vo tom nepochybuji!“

„My?“ nadhodil Drizzt, kterému Emerusova slova neunikla.

„Máme si hodně co povídat,“ bylo jediné, co král citadely Felbar k tématu v tu chvíli řekl.

V tomtéž okamžiku se vrátili Harnot a Oret Hrot a král Adbaru se zdál mnohem méně rozčilený.

„Tady muj přítel si myslí, že Adbar se udrží, i když jich bude o dvě tisícovky míň,“ vysvětlil Harnot. „Takže půlka tvý armády bude pochodovat pod praporem citadely Adbar, králi Bruenore.“

„Ne,“ odvětil Bruenor ihned, i když se už ostatní začali usmívat a dokonce jásat. Po překvapivé odpovědi rudovousého trpaslíka se k němu všichni ostře otočili.

„Žádný prapory Adbaru, Felbaru nebo Mitrilový síně,“ vysvětlil Bruenor. „Stejně jako ve válce, kerou sme zrovna vyhráli, potáhnem všichni pod vlajkou delzounský krve, pod vlajkou Gauntlgrymu.“

„Gauntlgrym žádnou vlajku nemá!“ protestoval Harnot.

„Tak ji vymyslíme,“ prohlásil Emerus Válečná koruna se širokým úsměvem. Napřáhl ruku k Harnotovi a mladý král Adbaru mu ji po kratičkém zaváhání pevně stiskl.

Bruenor zatím začal zpoza svého magického štítu vytahovat korbelky piva, jeden pro každého ze čtyř trpasličích králů shromážděných na bojišti.

A tak si připili: „Na Gauntlgrym!“

Práce na ruinách pevnosti Temný šíp pokračovaly několik desetidnů. Masivní orká pevnost byla pobořena, až z ní zůstala jenom malá předsunutá základna se dvěma hlídkovými věžemi. Chvíli debatovali o tom, jestli místo zbořit, nebo jen přestavět tak, aby odpovídalo potřebám trpaslíků, Bruenor ovšem správně podotkl, že ponechat jakoukoli připomínku pevnosti Temný šíp by orky mohlo přimět k tomu, aby se ji pokusili znovu dobýt.

Znovu ji dobýt by koneckonců bylo mnohem snazší než znovu ji postavit z trosk.

Proto ji celou strhli, stát nechali jenom malé hlídkové věže, a velké trámy odnesli k řece, po které je splavili dolů po proudu k Mitrilové síni, kde je opět vylovili, aby je použili jako palivo do krbů a výhní.

Strhli i přístaviště a okolní orké vesnice, nyní opuštěné, čímž vymazali všechny zbytky království Mnohošíp ze Stříbrného pomezí. Když léto přešlo v podzim, trpaslíci a jejich spojenci odtáhli domů a tři citadely si slíbily, že se budou za zimních měsíců setkávat a plánovat jarní tažení na západ.

„Co ti dělá starosti?“ zeptala se Catti Regise cestou zpátky do Mitrilové síně. Regis se samozřejmě připojil k jáсотu a pití a ke všem „hurá“, Catti ho ale pozorně sledovala a všimla si, že jeho andělskou tvář se často mihne stín.

„Jsem unavený, to je všechno,“ řekl, ona však poznala, že lže. „Byl to dlouhý, těžký rok.“

„Pro nás pro všechny,“ namítla Catti. „Ale i rok vítězství, ne?“

Regis na ni pohlédl. Sedlo na jeho poníkovi bylo hluboko pod vysokými rameny Cattiina přízračného jednorozce. Jeho úsměv byl upřímný, když tiše řekl: „Hurá králi Bruenorovi.“

V očích měl ale opět stín, a když se zadíval na silnici před nimi, Catti to konečně došlo.

„Ty s námi do Gauntlgrymu nepůjdeš,“ uhádla. Vyčetla to ze stínů v jeho očích, nemusela se ptát.

„To jsem nikdy neřekl,“ odvětil Regis, ale nepohlédl na ni.

„Jenže jsi to ani nepopřel. Dokonce ani teď ne.“

Sledovala, jak se půlčikova tvář napjala, přesto k ní odmítal vzhlednout.

„Jak dlouho už to víš?“ zeptala se Catti po krátké chvíli, když pochopila, že Regis v rozhovoru pokračovat nebude.

„Kdyby Bruenor vytáhl do války o Gauntlgrym a Drizzt byl v Cormyru nebo v Krevelech, co bys udělala?“ zajímal se Regis.

„Co tím myslíš?“

„Doprovodila bys Bruenora na jeho tažení, nejnovějším v možná nekonečné řadě dalších tažení, nebo bys raději vyhledala Drizzta a vrátila se k životu po jeho boku?“

„Donola Topolino,“ uvědomila si Catti.

„Moje láska k ní není o nic menší než tvoje k Drizztovi,“ vysvětlil Regis. „Opustil jsem ji, abych dodržel slib, a protože jsem věděl, že mě můj přítel Drizzt potřebuje. Proto jsem vyrazil z Aglaronu přes pluku Faerûnu na Planinu ledového větru a stál vám všem po boku, když jsme našeho přítele našli na prahu smrti.“

Žena kývla a její otevřený, soucitný a povzbudivý výraz ho pobídl, aby pokračoval.

„A válka, kterou jsme zrovna vyhráli,“ dodal Regis, „byla důležitá a popravdě pokračování toho, co jsme začali před desítkami let. V dobách prvního Oboulda jsem sloužil jako správce Mitrilové síně.“

„Dobře si to pamatuju a sloužil jsi s velkou ctí.“

„A proto jsem se vrátil, abych dokončil, co jsme začali, abych uzavřel kruh,“ vysvětlil půlčik. „Při plnění obou úkolů jsem málem zemřel – nebojím se smrti. Nikdy jsem se jí nebál a po tom, co jsem strávil čas v magickém lese Mielikki, už vůbec ne.“

„Bojíš se ale, že už nikdy znovu nespátíš svoji milovanou Donolu,“ uhádla žena.

„Tohle je trpasličí válka, tažení delzounského bratrstva,“ snažil se Regis vysvětlit. „Já nejsem trpaslík. Drizzt říkal, že získat

Gauntlgrym od drowů může trvat roky a boj za jeho udržení by se následně mohl protáhnout i na desítky let. Kdy...?“ Odmlčel se a otázku nechal nevyslovenou.

„Skončí tvá služba?“ doplnila za něj Catti a Regis k ní konečně vzhlédl a tvářil se prosebně. Její úsměv byl vřelý, odzbrojující. „Udělal jsi mnohem víc, než kolik by kdo mohl žádat, příteli. Nikdo tě nebude soudit, když nás teď opustíš, třebaže nám všem budeš chybět.“

„Bratr Afafrenfere Mitrilovou síní jenom prochází,“ pravil Regis, „potom zamíří do Stříbroluní a Everlundu a jižní cestou do Hlubiny.“

„Vysvětlil nám, že jeho zdejší čas se chýlí ke konci,“ potvrdila Catti. „Všichni jsou mu za jeho pomoc vděční, protože skutečně nemalým dílem přispěl k zabití bílého draka na svazích Čtvrtého vrchu. Bratr Afafrenfere je skvělý spojenec.“

„Z Hlubiny to vezme Obchodní cestou, po které jsem jezdil s Rozesmátými poníky, než jsem tě našel na březích Maer Dualdonu. Půjdu s ním až do přístavu Suzail, odkud odpluju na východ, domů do Aglarondu, zatímco on popluje na severovýchod, do města Prokampur a do Krevellů.“

„Kéž bych tě mohla přesvědčit, abys zůstal.“

„Víš, že nemůžeš.“

„Jsi zamilovaný, Reg... Pavouku Parafíne,“ řekla Catti. „Jenom doufám, že se jednoho dne s tou půlčicí, Donolou Topolino, která ukradla tvé srdce, setkám.“

„Setkáš,“ slíbil Regis. „Vezmu ji s sebou na cesty za dobrodružstvím, v to tedy aspoň doufám. A ty nás zavedou do Gauntlgrymu.“

„Obávám se, že svět je větší, než si myslíš. Když nás Wulfgar opustil a vydal se zpátky na Planinu ledového větru, netvrdili jsme taky, že se všichni zase sejdem?“

„Sešel jsem se s ním – chci říct s Wulfgarem. A Drizzt taky.“

„A?“

Půlčik po té významné otázce těžce polkl, protože setkání s Wulfgarem na Planině ledového větru bylo sice přátelské, jenže pro všechny tři zároveň nenaplňující.

„Chceš tím říct, že se nemám vracet? Nebo že nemám jít?“

„Rozhodně nechci, abys šel!“ odpověděla žena. „Ale ne, nemáš na vybranou, můj drahý příteli. Viděla jsem, jak ve chvílích klidu hledíš na východ – všichni jsme si toho všimli. Nemůžeš strávit

zbytek života přemítáním o své milované Donole. Vždycky budeš mít Společníky síně, Pavouku z Aglarondu. Vždycky budeš jedním z nás, a proto budeš u nás vždycky vítaný s otevřenou náručí a širokými úsměvy, a polibky ode mne – s tolika polibky!“

„Snažil jsem se být hoden Společníků...“ začal Regis, jeho hlas se ale v púlce vytratil.

Catti poznala, že se pro něj celá věc najednou stává velmi skutečnou. Opouštěl je a tíha toho rozhodnutí až nyní začala skutečně doléhat na jeho malá ramena.

„Hoden? Jsi hrdinou v každém smyslu toho slova. V tunelech na jih od Mitrilové síně jsi Wulfgarovi zachránil život. Dvakrát!“

„Po tom, co se pro mě vydal.“

„To jeden pro druhého děláme,“ namítla Catti. „Jenom si přeju, abych tě mohla do Aglarondu doprovodit.“

Regis kývl, těžce polkl a donutil Catti pohlédnout mu do očí. Tvářil se velmi vážně, což ji zmátlo.

„Wulfgar souhlasil, že půjde se mnou,“ vysvětlil Regis.

Catti měla na okamžik pocit, že ztrácí rovnováhu, jako by měla prostě spadnout ze svého magického oře. Rychle se však ovládla a podařilo se jí kývnout.

„Souhlasil, že mi při mých dobrodružstvích bude stát po boku,“ pokračoval Regis. „Možná má pocit, že to, čím jsme si společně prošli v Temných říších...“

„Dluží ti za život.“

„Což je dluh, jehož splacení bych nikdy nežádal.“

„Splatí ti ho rád. Asi je šťastnější na otevřené cestě, kde ho čeká nejrůznější... dobývání.“

„Prosím, víc neříkej,“ odvětil Regis rychle, jako by mu Cattiina poznámka něco připomněla. „No, za Drizztem a Bruenorem zajdeme společně, prozatím je to ale naše tajemství. Dobře?“

„Proč?“

Regis ukázal bradou dopředu a nasměroval Cattiin pohled k Wulfgarovi a rytířce-velitelce ze Stříbroluní.

„Aleina Zářkopí je jím dost uchvácená,“ vysvětlil Regis.

„Možná půjde s vámi.“

Regis vrtěl hlavou, ještě než Catti domluvila. „Má závazky vůči Stříbroluní. Říká se, že až obnoví Sundabar, svěří jí velení.“

„Ty sis zvolil lásku,“ připomněla žena. „Možná i ona...“

„Nemyslím si, že by Wulfgar chtěl, aby šla s námi,“ vysvětlil Regis. „Je teď... jiný. Nevěřím, že by chtěl rodinu – už jednu měl, v předchozím životě. Děti, vnoučata, pravnoučata – všechny je poznal. Mnohé z nich přežil. Už se mi zmínil, že nejvíce lituje toho, že mu cesta, kterou jsem si zvolil, nedovolí zastavit se s vámi v Dlouhém Sedle.“

„Penelopa Harpelová,“ řekla Catti se smíchem.

Regis pokrčil rameny. „Naše tajemství?“

„O které se budeme muset brzy podělit s Drizztem a Bruenorem, abychom mohli připravit správné rozloučení.“

Půlčik kývl a znovu se soustředil na cestu před nimi. Catti poznala, že to musel udělat, aby skryl slzy.

Později toho dne se velká armáda na pochodu rozdělila. Elfové zamířili na východ od řeky Surbrin, kde čekaly jejich čluny, aby je a tisíce bojovníků z citadely Adbar přepravily na druhý břeh, ke Třpytnému lesu.

Král Emerus a jeho poddaní z citadely Felbar se tím směrem mohli vydat taky, on se však rozhodl táhnout s nimi dál na jih, až k Surbrinskému mostu, aby mohl s přítelem dál probrat velké dobrodružství, které trpaslíky čekalo v nejstarším delzounském domově ze všech.

Ještě tu noc se Catti a Regis sešli s Bruenorem, Wulfgarem a Drizztem u ohniště. Posadili se k přátelům a všichni se podělili o jídlo a pití.

„Zavolej Guenhwyvar,“ požádal Regis Drizzta.

Drow na něj zvědavě pohlédl, protože mu ta žádost připadala zvláštní.

„Armádu vokolo nás nikdo nenapadne,“ namítl Bruenor.

Regis však na Drizzta kývl a Catti rovněž, proto drow vytáhl onyxovou sošku a povolal šestého člena Společníků síně.

Když se takto všichni shromáždili, Regis a Wulfgar jim vyložili své plány. Noc protrhl Bruenorův šokovaný výkřik, po kterém se spousta očí okolo obrátila jejich směrem.

„Je to můj největší tažení!“ protestoval trpaslík na pokraji zoufalství. „Bez vás to nezvládnou!“

„Ano, zvládneš,“ odpověděla Catti. „*My* to zvládneme. Budeme s tebou Drizzt a já a tisíce tvých vlastních statných lidí.“

Bruenor na ni ostře pohlédl. Očividně měl pocit, že ho oklamali, nebo že je poslední, který se to dozvídá.

„Musí jít,“ trvala na svém Catti. „Jejich vlastní záležitosti – hlavně ty Regisovy – nejsou o nic méně naléhavé než ty tvoje. Řekla bych, že dokonce naléhavější, protože Gauntlgrym tu je už tisíc let a nepochybuju o tom, že tu i dalších tisíc let bude, jenže Donola...“

Pohlédla na Regise, který vděčně kývl.

„Tvý děvče?“ zeptal se Bruenor nevěřičně, jako by se mu představa honby za ženskou, když před sebou mají tak velkolepé dobrodružství, zdála naprosto směšná.

„Je to žena, kterou si chci vzít za manželku,“ namítl Regis. „Možná dáme svému prvnímu dítěti jméno Bruenor, i když se obávám, že jeho vous tě zklame.“

Bruenor se začal hádat, po půlčikových slovech se však zakoktal a nakonec vybuchl smíchy.

A tak spolu jedli a pili, mnohokrát zajásali a pozvedli korbely piva k nočnímu nebi a také si mnohokrát slíbili, že se opět sejdou, pravděpodobně v Gauntlgrymu. Nebylo to sbohem, tvrdili, jen dočasné rozloučení.

Kolik dobrodruhů před nimi složilo tyto sliby, často marné?

„Můžeme vás při vaší soukromé schůzce vyrušit?“ ozval se nečekaný hlas. Do světla ohně vstoupil Jarlaxl v doprovodu sester Tazmikelly a Inezhary.

„Máme dost místa pro všechny,“ řekl Drizzt rychle, než mohl Bruenor začít protestovat. Posunul se na kládě, kterou si zvolil za lavici, a uvolnil místo nově příchozím.

„Pítí?“ zeptal se Drizzt a zadíval se na Bruenora, který se po úder srdce škaředil, pak vytáhl další korbel.

Inezhara ho podala Jarlaxlovi a vysvětlila: „Já radši krev.“ Bruenor sahal za štít pro další, nyní se však zarazil a upřeně se na ni zadíval.

„Nepokrytě se procházíš mezi trpaslíky a ostatními,“ řekl Drizzt tiše Jarlaxlovi.

„Je po válce, proto jsem tady, abych se údajně pokusil napravit vztahy mezi našimi rasami,“ odvětil drowský žoldák a napil se piva.

„Samozřejmě jsem tu jako špion matrony matky Baenre a samozřejmě jí podám podrobné hlášení.“

Wulfgar se naježil a Bruenor po jeho prohlášení vyskočil na nohy.

Jarlaxl jen pokrčil rameny, usmál se a pohlédl na Drizzta. „To, že jsem v jedné větě dvakrát použil ‚samozřejmě‘, nebylo dostatečným projevem sarkasmu?“

„Máme za sebou dlouhý rok,“ odvětil Drizzt.

„Pravda,“ souhlasil Jarlaxl. „No, dobrý trpaslíku a obrovitý muži, uklidněte se,“ řekl. „Nepovím Menzoberranzanu nic, co by stejně nevěděl. Trpaslíci zvítězili, orci uprchli a lidská království budou obnovena, takže jediné, čeho jsme našimi snahami – *oni* svými snahami – dosáhli, je, že válka, do které Menzoberranzan Stříbrné pomezí uvrhl, zesílila pouta Luruarské aliance.“

„Todle jim chceš říct?“ zeptal se Bruenor.

„Jo,“ odvětil Jarlaxl. „Výměnou za malou laskavost.“

Bruenor se znovu narovnal a vrhl trpký pohled po Drizztovi. Ten ale zvedl ruku a požádal trpaslíka o strpení.

„Mám dva společníky, které znáte a které velmi zaujal váš plán znovu dobýt Gauntlgrym,“ vysvětlil drow.

„Tydle dvě?“ zeptal se Bruenor a ukázal na sestry.

„Nebud' hlupák,“ řekla Tazmikella.

„Dobrý trpaslíku, my už se dávno nudíme,“ souhlasila Ilnezhara.

„Tyhle dvě ne,“ vysvětlil Jarlaxl, „mí dva společníci jsou trpaslíci, a to včetně nejnovější členky Bregan D'aerthe. Oba požádali o propuštění, aby s vámi mohli odtáhnout do vaší domoviny, a vzhledem k tomu, co už udělali, bych byl špatný vůdce a ještě horší přítel, kdybych odmítl.“ Zvedl ruku, mávl a do světla ohně skočili Ambra a Atrogat, ruku v ruce a se širokými úsměvy na tvářích.

„Chceš po mně, abych vzal s sebou ty dva?“ zeptal se Bruenor.

„Jsou to mocní spojenci,“ podotkl Jarlaxl.

Bruenor zjevně nevěděl, co říct. Pohlédl z drowa na trpaslíky, pak na Drizzta a zpět. „Jo, to nemůžu popřít.“

„Přijali mě zpátky domů do Felbaru,“ řekl Atrogat.

„I já se můžu vrátit do Adbaru a všechno bude zapomenuté,“ dodala Jantar Chrupavka O'Mlatová. „A za to všechno dlužíme tobě.“

„Jo, radši bysme ale šli s váma,“ řekl Atrogat. „Odted'ka napořád.“

„A co ty?“ zeptal se Drizzt Jarlaxla.

Žoldák pokrčil rameny. „Já musím podat hlášení matroně matce a potom mám před sebou další cestu.“

„Nevíš, že pude najít Efrona?“ ozvala se Ambra. „Jo, najdi toho chudáka kluka a vobejmi ho za mě.“

„Máme dohodu?“ zeptal se Jarlaxl.

„A dyž řeknu ne?“ opáčil Bruenor.

„Pak řeknu matroně matce stejnou věc, ty ale přijdeš o pár dobrých, mocných společníků.“

Bruenor pohlédl na Drizzta. „Co říkáš, elfe?“

„V boji bych chtěl mít po boku právě ty dva.“

„To mi stačí. Sem rád, že vás máme,“ řekl Bruenor dvojici, která se zazubila ještě víc, uklonila se a zmizela ve tmě mezi táborovými ohni.

„A teď už musím jít,“ řekl Jarlaxl, vyprázdnil korbek, ťukl do okraje klobouku a vstal. „Loučím se, ale ne navěky, protože nepochybují o tom, že se naše cesty opět zkříží, přátelé.“ Začal se uklánět, Tazmikella ho ale chytila za rukáv a děsivě snadno ho strhla zpátky dolů k sobě. Začala mu něco šeptat do ucha a ukázala přes oheň na Wulfgara.

Jarlaxl se zasmál.

Velký muž se zamračil.

„Tady moji přítelkyni zajímá, jestli dnes v noci nepotřebuješ pohodlnou postel,“ řekl Jarlaxl.

Šokovaný Wulfgar se zdál naprosto zaskočený a mumlavě opakoval: „Hm.“

„Je to dračice, hochu,“ řekl mu Bruenor.

„Proč to všichni říkají, jako by to byla špatná věc?“ zeptal se Jarlaxl. Pohlédl na Wulfgara a mazaně se zakřenil. „Vzrušující, co?“

Regis však odpověděl dřív, než to mohl udělat Wulfgar. „Aleina není daleko a čeká tě,“ připomněl a uculení, které se začalo velkému muži rozlévat po tváři, rázem zmizelo.

„Já... jsem vám upřímně vděčný...“ zakotkal se Wulfgar, sestry se mu ale vysmály, vstaly, zvedly mezi sebou Jarlaxla a vlekly ho pryč.

„Kvůli tvé neochotě budu muset přetrpět strašlivé věci,“ prohlásil Jarlaxl s falešnou lítostí. Znovu se pokusil uklonit, Ilnezhara ho ale lehce zvedla přes kládu a hodila si ho přes rameno.

„Bohužel,“ řekl s velkou lítostí a neobratně smekl klobouk.

„Draci...“, řekla Catti nevěřicně, pohlédla na Wulfgara a znechuceně zakroutila hlavou.

„Je to velmi zajímavá nabídka–“, zažertoval Drizzt a rychle uhnul před Cattiiným dobrosrdečným plácnutím.

Wulfgar však hleděl za vzdalující se trojici s očividným zájmem. Přemýšlel o krásných sestřích a o nabídce, která mu k jeho překvapení připadala velmi lákavá. A zadíval se i na Jarlaxla a záviděl drowovi jeho bezstarostné prospěchářství.

Našel Jarlaxl to, co Wulfgar hledal?

Rohy ječely a tisíce trpaslíků z citadely Felbar dupaly do rytmu bubnů přes Surbrinský most, přes který je vyprovázel jásot jejich příbuzných z řad Válečných kladiv.

„Podporuje tě, jak jen může,“ podotkl Drizzt, jak s Bruenorem sledovali odchod Emeruse Válečné koruny.

„Je to dobrej chlap, muj kamarád Emerus,“ odvětil Bruenor vážně. „Až se na přelomu roku sejdem, bude velkorysý. Mezi těma, kdo pudou s náma, jich bude hodně z citadely Felbar, elfe, vo tom nepochybuj.“

„Určitě,“ souhlasil Drizzt.

Zaječel další roh, tentokrát na jihu, a Drizzt si všiml, že Bruenor na to reagoval těžkým polknutím. K nástupu se svolávali Stříbrní rytíři. I Drizzt dlouze vydechl.

„Je s nima můj děvče,“ poznamenal Bruenor. „Podme jim dát sbohem...“ Statný trpaslík zmlkl a potlačil zachechtání. Vzhlédl k Drizztovi, kývl a společně vyrazili.

O několik okamžiků později našli Catti s Wulfgarem a Regisem, Aleina a bratr Afafrenfere stáli stranou a trpělivě čekali.

Sotva dorazili, začal Bruenor vytahovat zpoza štítu jeden korbel s pivem za druhým, rozdal je ostatním čtyřem Společníkům, pak pozvedl ten svůj vysoko do vzduchu.

„Na Společníky síně,“ zahřímal trpaslík nahlas – tak hlasitě, že se spousta okolo stojících otočila a na skupinku pěti přátel se zadívala. „Pokavaď se už nikdy nesejdem, pak hluboko v srdci vězte, že jenom málokdo poznal tak hluboký přátelství.“

Regis sebou trhl a Drizztovi se zdálo, jako by hrozilo, že ho to zlomilo, že třeba oznámí, že si svoji cestu do Aglarondu rozmyslel.

„Zase se sejdeme,“ ujistil Drizzt všechny a hlavně půlčíka, třebaže o tom ve skutečnosti pochyboval.

„Jo, v tomhle světě nebo v dalším,“ dodala Catti s jistotou.

Drizzt si všiml, že tentokrát sebou trhli Regis i Wulfgar.

Chápal je.

Přitukli si a napili se, znovu si přitukli a znovu se napili, třebaže troubení rohů na jihu znělo stále častěji a naléhavěji. Nakonec k nim přistoupila Aleina Zárkopí. „Musíme jít,“ oznámila Wulfgarovi a Regisovi.

Objali se, políbili a všem pěti vyhrkly slzy. Když Regis objímal Drizzta, pošeptal mu do ucha: „Musím jít.“ Znělo to, jako by žádal drowa o svolení.

„Já vím,“ ujistil ho Drizzt.

A tak se taky stalo. Vydali se s vojáky Stříbroluní a Everlundu podél břehu na jih a nechali Drizzta, Catti a Bruenora, aby přemítali o tom, jaká asi bude dlouhá cesta před nimi bez této dvojky.